

Уменъ отговоръ

Нѣкога турскиятъ султанъ, придруженъ отъ свитата си излѣзълъ една сутринъ рано да отиде на ловъ. Предъ вратата на двореца срѣщналъ единъ просѣкъ, който молилъ за милостиня.

Султанътъ го изгледълъ безъ да го дари и си заминалъ.

Случило се така, че презъ цѣлиятъ день ловцитѣ не намерили ловъ. Несполуката страшно ядосала султана.

За да го успокоятъ, приближенитѣ му казали: — Ваше Величество спомнете си, че тази сутринъ като излизахме отъ двореца, при вратата срѣцнахме единъ просѣкъ. На тази лоша срѣща се дължи днешната несполука.

Султанътъ заповѣдалъ да хванатъ просѣка и да му одарятъ нѣколко тояги, за причинената пакостъ.

Просѣкътъ ималъ една много ума петнадесетъ годишна дъщеря. Щомъ тя чула, че войници сж дошли да хванатъ и накажатъ баща ѝ за причинената отъ него лоша срѣща тя помолила стражата да отложи за малко наказанието. Следъ това припнала и отишла право при султана, паднала предъ него на колене и му казала;

— Царю честити! Вие сте заповѣдали да набиете бащо ми, онзи клетъ просѣкъ, който тази сутринъ Ви е срѣщналъ предъ вратата на двореца, защото на тази лоша срѣща се дължала днешната Ви несполука.

Но знайте, царю честити, че днесъ и баща ми има пълна несполука — нищо не е можалъ да изпроси и сега е гладенъ. Първото лице, което срѣщналъ тази сутринъ сте били Вие. Тогава и неговата несполука се дължи на Вашата лоша срѣща. Вие единъ на други сте си причинили пакостъ. Затова азъ Ви моля да не наказвате клетия ми баща.

Султанътъ билъ поразенъ отъ мъдрия отговоръ на момичето засрамилъ се и казалъ:

— Това е право и заповѣдалъ да пуснатъ просѣка. Освѣнъ това, наградилъ богато просѣка и неговата мъдра дъщеря.

Добромирко